

Ez a rendelet nem engedi figyelembe venni a kiszámításnál a tőketartozások összegét és így esetleg teljesen eladósodott és árverés előtt álló ingatlantulajdonosokat sújt jövedelemadóval. Másrészt az egyéb forrásból származó jövedelmek után járó jövedelemadó az így kiszámított minimális összegbe be nem számítható.

Bár ezzel az intézkedéssel sikerül az eladósodott házbirtokosokból megegyeszer és utóljára nagyobb adót kéréselni az árverésen élvezett kincstári elsőbbség alapján, de mi marad a hitelezőknek?! A hitelélet előmozdítása éppoly fontos kincstári érdek, mint maga az adóztatás.

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT.

A társulati adó kulcsának helytelen alkalmazása a jogszabály helytelen alkalmazásának egyik esete; ennek helyesbítése tehát a jogorvoslati eljárásra tartozik. (Közigazgatási Bíróság 8363/1930. P. szám.) A sz.-i kir. adóhivatal a vállalat terhét 1927., 1928. és 1929. évekre kivetett 134 P 50 f., 15 P 20 f., illetve 1 P 50 f. társulati adót az 1929. évi október hó 28-án kelt 14.489/1929. számú pótfizetési meghagyással 342 P 04 fillérre, 24 P 32 fillére, illetve 2 P 40 fillérre fel-emelte és a különbözeteket előírta. Az eljárást a K. K. H. Ö. 19. §-ára alapítja, és azzal indokolja, hogy az eredetileg alkalmazott 10% adókulcs ezt a vállalatot a T. H. Ö. 19. §-ának (1) bekezdés 2. pontja értelmében nem illeti meg, mert az alapszabályai az osztalék nagyságát egyáltalán nem korlátozzák.

Panaszos az adókülönbözetelek törlését kérte, mert a szövetkezet altruisztikus jellegű, 27 évi fennállása óta osztalékot nem fizetett. Ilyen súlyos adóteher a szövetkezetet létalapjában támadná meg.

A bíróság a panaszt az alábbi okokból alaposnak találta.

A közadók kezeléséről szóló H. Ö. 19. §-ának (3) bekezdése alapján a bármilyen számműveleti vagy leírási tévedés folytán hibásan kiszámított adó összegét az elévülési határidőn belül hivatalból helyesbítení kell.

Panaszos 1927., 1928. és 1929. évi társulati adójának megállapítása rendjén helytelen adókulcsot alkalmaztak és ebből kifolyólag kevesebb adót állapítottak meg, mint amennyit a megfelelő adókulcs alkalmazása mellett megállapítani kellett volna. Ez nem minősíthető sem számműveleti, sem leírási tévedésnek. Ez a jogszabály helytelen alkalmazásának egyik esete. Az adónak ebből az okból szükségessé váló helyesbítése a jogorvoslati eljárás útjára tartozik. Ez a helyesbítés akár az adózó kérésére, akár hivatalból csak addig rendelhető el, amíg az adó kivetése nem jogerős.

Panaszosnak az 1927. évi társulati adójáról szóló fizetési meghagyást 1928. évi október hó 1-én, az 1929. évi társulati adójáról

szóló fizetési meghagyást 1929. évi július hó 3-án kézbesítették. Jogorvoslati eljárás nem volt. Eszerint a három évi adó helyesbítéséről kiadott 14.489/1929. sz. pótfizetési meghagyásnak 1929. évi november hó 13-án történt kézbesítésekor mind a három évi adónak a kivetése még jogerős volt. Azt a nem megfelelő adókulcs alkalmazása miatt helyesbíteni már nem lehetett.

Bár az adóhivatal az adóhelyesbítést kifejezetten a K. K. H. Ö. 19. §. (3) bekezdésére alapítja, mindazonáltal megjegyzi a bíróság, hogy a 19. §. (2) bekezdése alapján sem volt jogos az adó helyesbítése, mert ez a bekezdés a tartozás hibás kiszámítása esetére csupán az adózó javára biztosítja azt a jogot, hogy a tartozás helyesbítését az elévülési határidőn belül bármikor kérelmezhesse. E bekezdés alapján tehát a helyesbítés csupán az adózó kérelmére rendelhető el, azt hivatalból elrendelni nem lehet. De különösen nem lehet a tartozást az adózó hátrányára hivatalból helyesbíteni.

A magánszolgálati viszonyból származó jövedelem abban az összegben vonandó jövedelemadó alá, amely összegben kereseti adó alá vonatott. (Közigazgatási Bíróság 7223/1930. P. szám.) Panaszos azt kifogásolja, hogy az adófelszólamlási bizottság az ügynöki jutalékból utazási és reprezentációs költség címén csak 20%-ot vont le. További 8% levonását kéri, úgyszintén a bírság törlését is.

A panasz alaptalan.

A jövedelem- és vagyonadóról szóló hivatalos összeállítás 21. §-ának (1) bekezdése szerint a szolgálati illetményből 'származó jövedelem gyanánt ugyanazt az összeget kell a jövedelemadó alapjául venni, amely összeg után az adóévet megelőző évben az alkalmazottak kereseti adóját lerótták. Adóalap alatt a 10. §. (3) bekezdése szerint azt a jövedelmet kell érteni, amely az ebből a jövedelemforrásból származó nyers bevételből a termelési és kezelési (regie) költségek levonása után mutatkozik. Panaszosnál regie költség az ügynöki jutalékból fedezett utazási és reprezentációs kiadás. A jutaléknak erre a célra fordított része a kereseti adóról szóló H. Ö. 16. §-nak (2) bekezdése szerint mint a szolgálati kiadással terhelt járandóság nem tartozott a kereseti adó alapjához. Ennek összegét az alkalmazottak kereseti adójának lerovásakor kellett megállapítani. Ellenben a jövedelemadó megállapítása rendjén ezen a címen a 21. §. (1) bekezdésének fentebb említett rendelkezése szerint levonásnak már nincs helye.

Panaszosnak az 1926. év folyamán az alkalmazottak kereseti adójával megrótt szolgálati járandósága 6896 pengő volt. A fellebbezésben foglaltak szerint ezt a jövedelmet 189 pengő 28 fillér kereseti és rokkantellátási adó terhelte. Ehhez képest 6707 pengő 72 fillér jövedelemadóalap mutatkozik. Az adófelszólamlási bizottság azonban 20% költség levonása után csak 5497 pengő adóalapot állapított meg. Így panaszost jogsérelem nem érte.